

אלא הכא משום דזיעה בעלמא הוא –

However here, it is because it is merely moisture

Overview

אביי explained the reason one is not איסור ערלה if he drinks various fruit juices (is not because it is כדרך הנאתן, but rather it) is because the juice is considered to be זיעה בעלמא and not really the fruit itself. תוספות will first explain why this reason is necessary, and then challenge this reasoning.

תוספות asks:

תימה לרבינו יצחק דבהעור והרוטב (חולין קכא, א' ושם) יליף מקרא –

The גמרא finds this to be astounding! For in פרק העור והרוטב the ר"י derives from פסוקים –

דאין חייב משום ערלה אלא על היוצא מזיתים וענבים –

That one is not liable for ערלה if he drinks the juice of the fruits, except for the juice that is extracted from olives (olive oil) and grapes (wine), in which case he is liable for transgressing the לאו of ערלה, the reason is –

דגמר ערלה פרי פרי² מבכורים ובכורים מתרומה³ ובתרומה כתיב⁴ תירוש ויצהר –

For we derive ערלה from בכורים, through the גזירה שוה of פרי פרי, and בכורים in turn is derived from תרומה, and concerning תרומה it is written תירוש ויצהר; meaning (olive) oil and wine. It is apparent from that גמרא that there is no חיוב ערלה for fruit juices (except oil and wine) because we derive it from פסוקים –

אם כן אמאי איצטריך למימר הכא זיעה בעלמא הוא –

If that is so that there is a פסוק which exempts fruit juices from ערלה, why is it necessary for אביי to state here that there is no איסור ערלה for fruit juices since it is merely זיעה, when he should have said that there is no איסור ערלה for drinking fruit juices because there is a פסוק?!

תוספות answers:

ויש לומר דהא דאיצטריך למילף התם פרי פרי מבכורים –

And one can say; that which was necessary there in מנחות to derive ערלה from בכורים through the גז"ש of פרי פרי concerning juices –

לאו למעוטי שאר משקין איצטריך –

¹ The גמרא begins on קכב, ב (on the bottom of the עמוד).

² The תורה writes (ויקרא [קדושים] יט, כג) concerning ערלה that פרין את פרין, and concerning בכורים that (דברים [תבוא] כו, ב) ולקחת מראשית פרי האדמה (דברים [תבוא] כו, ב).

³ The תורה in (וי' יז) writes (דברים [ראה] יב, יז) which refers to בכורים. Therefore there is a היקש between תרומה and בכורים, since the תורה refers to בכורים as תרומה ידך.

⁴ ..ראשית דגנך תירושך ויצהרך וגו' תתן לו (שופטים) יח, ד, referring to תרומה.

It was not necessary in order to exclude other juices (besides oil and wine) from the איסור ערלה -

דמן הדין אפילו תירוש ויצהר לא היה ליחשב למשקין פרי -

For according to the law even liquids such as wine and oil should not be considered fruit (and should be exempt from ערלה)

דזיעה בעלמא הוא כדאמרין הכא -

For as אבי states here it is merely זיעה; it is obvious therefore that other juices are not considered פרי and are exempt from ערלה (without a פסוק)

והתם איצטריך למילף שנחשוב משקה של תירוש ויצהר כמו הפרי -

And what was necessary there in מנחות was to derive that the liquids of wine and oil should be considered as the fruit itself. This is what we derive from the פרי and are considered תרומה to היקש and בכורים to גז"ש from the there is an איסור ערלה for consuming them.

והשתא אתי שפיר⁵ הא דאמר בשמעתין דזיעה בעלמא הוא -

And now (according to this explanation) **it is properly understood what our גמרא states that** juices are זיעה בעלמא הוא -

דמהאי טעמא הוא דשמעינן דמשקה אינו כפרי -

For it is for this very reason that we know that juices are not the fruit.

מיהו תימה אמאי אמר דזיעה בעלמא הוא והא טעם כעיקר דאורייתא⁶:

However it is astounding! Why does אבי rule that juices are זיעה בעלמא; **but the ruling is that it is a תורה standard that taste is like the essence!**

There certainly is a טעם of the fruit in the juice; how can we say that it is זיעה בעלמא and there is no חיוב ערלה?! תוספות does not answer this question.⁷

Summary

The פסוקים teach us that there is a חיוב ערלה for wine and oil; since the basic assumption is that fruit juices are זיעה בעלמא. It is not understood why they are not אסור on account of טעם כעיקר.

⁵ (והשתא אתי שפיר וכו') is perhaps adding (with this conclusion of ר' זירא that the reason there is no חיוב ערלה by פירות מי is because it is merely deflecting the proof of ר' זירא (שלא כדרך וכו'), but rather the reasoning of אבי is שפיר more than the explanation of ר' זירא. According to ר' זירא it would seem that there is a חיוב ערלה by תירוש ויצהר because that is considered כדרך, however by all other פירות מי it is not considered כדרך. If this is indeed so, why is there a need for the גז"ש of (מי פירות by פטור ערלה or תירוש ויצהר by חיוב ערלה) to teach anything (whether it is בכורים וכו' or פרי מבוכרים וכו'), since it is all self understood. However according to אבי that all פירות מי (including תירוש ויצהר) are זיעה בעלמא, then it is understood the גז"ש פרי פרי teaches us that there is ערלה by תירוש ויצהר (even though it is זיעה בעלמא).

⁶ See the גמרא later on מד, ב where the ruling of טעם כעיקר is derived from different פסוקים. When the taste of the איסור is noticeable in another food (either through cooking or soaking, etc.), then that food is also אסור.

⁷ See ח"ב אות קמו and אור החמה who deal with this question. See also מגיני שלמה, רש"ש וכו'.

Thinking it over

When we distinguish oil and wine from other juices is it because there is a physical difference between them or because the תורה says so?⁸

---

⁸ See אברהם ברכה.